

Winther: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Ja den ærede Rigsdagsmand kan kun faae Ordet for en kort Bemærkning, da der er flere Talere indtegnede.

Winther: Jeg vil blot bemærke, at dersom den ærede Minister selv vilde foreslaae en saadan Bemyndigelse for sig, som han omtalte med Hensyn til et Baneanlæg fra Holstebro mod Syd, da skal jeg med Fornøielse for Diebliffet opgive mit Forslag om en Bané til Silleborg; en sliq Bemyndigelse vil jeg ansee for meget helbigere for nærværende Tid; men for at Udtalelsen herom af den ærede Minister ikke skal blive til Andet end til et Middel til at slaae mit Forslag ihjel, vil jeg raade til at vedtage det, for at faae Loven ind i det andet Thing; thi da vil den ærede Minister vise, hvad Alvor der har været i hans Ytring i saa Henseende.

Indenrigsministeren ad interim: Den ærede Rigsdagsmand kan jo stille Forslag til en saadan Bemyndigelse paa Finantsloven.

Rjør: Det lader til, at den ærede Rigsdagsmand for Skanderborg Amts 2den Valgkreds (Scholer) har opfattet mig, som om jeg har villet stille Jernbanespørgsmaalet op til næste Valg; men deri maa den ærede Rigsdagsmand have misforstaaet mig; thi det er ikke min Mening. Jeg ønsker ligesaa varmt som nogen af de ærede Herrer Jernbaner i Sjælland, men ikke paa en Maade, som jeg anseer for fuldkommen urigtig. — Rigeoverfor den ærede Minister maa jeg bemærke, at det af hans Udtalelser synes at fremgaae, at jeg skulde have talt i hele den jydſke Befolknings Navn, men har jeg gjort det, har det ikke været min Hensigt; thi saavidt jeg veed, udtalte jeg kun min Opfattelse af idetmindste en stor Deel af det jydſke Folks Interesse. Naar den ærede Minister sagde under samme Foredrag, at det var Persontrafikken, der var dobbelt at tage Hensyn til imod Varetransporten, saa er det endnu en Grund mere for mig til at stemme imod Loven, naar man vil gjøre gjældende, at Jernbaner ikke ere i Algerbrugets

Interesse eller i saa Henseende ikke have stor Betydning. Jeg gaaer altsaa saameget roligere til Afstemningen og siger Nei.

U. Sage: Min ærede Nabo (Jessen) har opfordret os, der nu skulle vende hjem og maaskee ikke komme igjen, til at sikkre os den Vre at faae denne Jernbanelov igjennem. Jeg for min Person renoncerer paa denne Vre, thi den paafører os en Gjæld af 16 Millioner Rigsdaler; jeg tagerer denne Vre til 4 pCt., og enhver Procent, der kommer til at mangle i de 4, tager en Fjerdedeel bort af Vren — af saadanne Hensyn troer jeg hverken, at vi skulle lade os forlede til at stemme for eller imod Forslaget. Jeg skal derimod give den ærede Minister Ret, naar han siger, at vi roligt skulle overveie denne Sag og see, hvad der er det Rette; hvem tvivler paa, at den ærede Minister „roligt“ har overveiet sit Forslag, som han forelagde Thinget i Lovsikkelse og som bragte Banen til at gaae imod Vest; jeg tvivler heller ikke paa, at den ærede Minister „roligt“ har overveiet det Forslag, han nu kommer med, hvorefter Banen skal gaae imod Øst, men Øst og Vest er stik imod hinanden, og derfor er det, jeg foreslaaer Thinget at vælge den Udvei, „roligt“, at overveie, om man skal vælge Øst eller Vest, og derfor udsætte, til vi eller Andre komme sammen her igjen, at vælge den Retning, hvori Banen skal gaae fra den slesvigſke Grænse til Marhuus. Jeg troer ikke, at den roligſte Overveielſe vil være istand til at give den ærede Minister Ret i, at Sjyllands Østlyst kommer nærmere til Rjøbenhavn ved Hjælp af Jernbaner; jeg troer, at det mindste Vilk paa Kortet vil vise, at Vandveien er den nærmeste, saa i denne Henseende kan jeg ikke give den ærede Minister Ret i de Bemærkninger, han har gjort til Fordeel for sit Forslag om at søge den nærmeste Forbindelse med Hovedstaden. Jeg skal derimod give ham fuldkommen Ret i, at det ikke er alene for Sjyllands Skuld, vi bygge Jernbaner, men at der er større Stats-hensyn, der maae tages, men jeg skulde dog troe, at den for Sjælland fordeelagtigste Bane ogsaa stemmer med den rette Betragtning af, hvad der er fordeelagtigst for Staten.